

REGULÓ.

Pesten csötörtökön július 12^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' gyermekkori játszótársak.

(Napoleonkori történet.)

Armantieres Leon, ki a' bájos fekvésű Armantieres várában lakott, és szép, szabad gondolkozású, fiatal 24 éves férjfi vala, a' revolutio rémületei közt született, 's úgy látszott, hogy élete szenvedések és nélkülözésekre lön kárhóztatva. De midőn uralkodói hatalomhoz jutott Napoleon, a' kis szolgálatokra visszaemlékezés, mellyeket Armantieres báró a' mostani uralkodónak egykor tett, hirtelen változást teremtett az elsőnek családja sorsában. Ez fel lön elvonultságában keresve, 's a' kormány kegyjeleivel tetézve. A' báró nem sokára módot lelt elkobzott birtokait visszaszerezni, 's csak kora halála az austerliczi csataterén gátolta a' legmagasabb hivatalokra fölemelkedtet. Halála után néhány hónappal meghalt bújában neje is, miután egyetlen fiát olly hathatósan ajánlá a' császárnak, hogy Armantieres Leon már 10 éves korában a' császár házszemélyzetébe iktattatott apródul, hol mechanicailag szerzette azon nézeteket és elveket, mellyek halát csepegtettek szüléibe. Franciaország sok előkelő háza, Montesquieu, Narbonne és Breteuil családok szintén a' tuillériák szolgálatában valának már, 's Leon elérvén tizen-nyolczadik évét, a' császártól az éppen akkor született romai királyhoz lovászmesterül alkalmaztatott. A' császári körökben azon hírszárnyalt, hogy a' megholt Armantieres bárónő, kit férjének katonahalála miatti fájdalom ölt-meg, kérve kérte a' császárt, ne tenné ki egyetlen fiát a' csaták vészeinek. Leon pedig azon keserű gyanúval volt, hogy a' nagy csatázó nem tartja őt méltónak sasai alatt viaskodni; így legyőzhetlen idegenkedés vett rajta erőt azon fényes szolgálattól, mellyben vala. Leon főöröme néhány évig abban állott, hogy Armantieres várát, hol született 's leélte gyermeki éveit, valahányszor tuillériai szolgálata megengedé, meglátogassa. Meghittje volt minden fa birtokaiban, minden halmot rokon tárgyul nézett; úgy látszott szemeiben, hogy a' fontainebleau-i és compiegne-i zöl-dület nem vetélkedhetik erdeivel. Sehol nem lelte az égaljat egész-

ségesbnek, a' vadászat örömét sehol nem kellemesbnek. Ott ő is közrészvét tárgya volt; maguk a' favágók megtudták születése napját és óráját mondani; sőt a' vak koldús is, ki a' várhoz vezető nagy sétasorban napnál sütöközött, ismerte a' fiatal Armantierres báró lépteinek hangját. Egyébiránt Leon kiskorúsága alatt kevés gond fordítottatott a' birtokra. A' számos szobának ablakfiókjai évenként legfőlebb egyszer nyitattak-ki, hogy a' drága festvények és bútorok a' portól megtisztogatlassanak. A' sétasorban és várudvaron levágott fák fekvének összetorlasztva, 's a' kertekben vadon vert-fel a' dudva. De a' rendetlenség Leonra nézve kellemes ellenzetben állott a' császári udvar szabályszerű fészességéhez. — „Ha magam ura volnék — szólt egy napon — Armantierest soha sem hagynám-el.“ — „Azt hiszed, mert úgy szóllván csak ez az egyetlen egy, mit tenned nem szabad.“ — mosolygva jegyzé-meg lelki barátja, a' fiatal Breteuil gróf. — „Előszertetet születésünk helye iránt előttem nem látszik véteknak“ — válaszolt Leon, ki e' pillanatban St. Cloudban, a' császári előszobában vala barátjával. — „Ott kis király vagy, 's az tetszik; — folytatta Breteuil — mindnyájan szeretünk uralkodni.“ — „Csalatkozol. Szeretem Armantierest, de még sem tetszik úgy, mint akkor, midőn 10 éves koromban elhagytam, midőn mi, Margit és én, a' mezőn futkározánk, 's vad kökörcsinből és liliomból koszorúkat fűzőgeténk.“ — „Margit? ki az a' Margit? — tán nőtestvéred?“ — „Nekem testvérem nincs; Margit a' várkapusnő által fölnevelt leánya volt. Nevét sohasem kértem; én csak Margitnak 's néha kis nőnnnek nevezém.“ — „'S minek nevezed most?“ — „Utolsó 10 év óta mit sem hallék róla. Azon időben, midőn tuillieriai szolgálatomba léptem, Margit kivéte-tett gyámszüléi kezei alól, 's most hihetőleg valami szatócsnak tisztess házasszonya a' st. denisi utszában!“ — „Ez volna tehát töredéke szerelmi történetednek! — mosolygott Breteuil — de à propos, szerelem és házasságról szóllva egy ujságom van. Mit gondolsz, kit kötend-le nem sokára a' házasság édes köteléke? — „Téged' csak nem?“ — „Csakugyan, csakugyan! Ugy akarja a' császár, 's akkor, tudod, nem használ az ellenmondás.“ — „'S kit véssz-el nőül?“ — „Gallien vagy Galliard kisasszonyt, magam sem tudom jól, hogy hívják.“ — „Ő tehát nem saját választásod tárgya?“ — „Isten őrizzen! A' császártól eszközt kértem adósságim lefizethetésére, 's ő kegyes volt arra nemcsak ráállani, de azon fölül nőt is vetni nyakamba. Egy fő vámszedőnek egyetlen gyermekét adja nekem és segéd-tiszti hivatalt. A' házassági egyezést ma este kell már aláírnunk. Holnap sz. Rókus kápolnájában ünneplendjük az egybekelést, 's ha a' császár legközelebbi kérelmemet szintolly' kegyesen, mint az első,

teljesítendi, úgy más nap orosz országba követendem.“ — „S nem is hívsz-meg lakodalmadra?“ — kérde Leon. — „A' császár éppen azt akarja, hogy te légy esketéseim tanúja — válaszolt Breteuil — légy tehát készen, hogy ma este elkísérj a' Grenelle-utzába, hol arámnak be fogok mutattatni, 's a' császári fölségek költségén több ezer frankot érő ékszert neki ajándékolni adni.“

Ámbár megszokta az udvar síkos szívtelenségét, ama hideg érzéketlenségben, melyet Breteuil mutatott olly komoly dologban, volt még is valami, mi a' fiatal Armantieres bárónak felette ellenére vala, 's esti öltözködése a' szertartáshoz nem történt-meg némi szánakozás nélkül azon szegény teremtmény iránt, ki föláldozandó leend egy feslett ember adósságainak lefizetéseül. Ama tréfákra sem hallgatott, melyeket a' vőlegény ajkai ejtének, midőn esti hét óra után a' Grenelle-utzában egy szép hotelban a' széles lépcsőken fölmenének. Breteuil gróf és Armantieres bárónak neveik futának a' cselédek során végig, mire Gallien ur az előszobába sietett grófi vejének üdvözlétére. Leon önkénytelen pillanatot vetett az öreg pénznőkre (Financier), ki, mint kézzel vala fogható, eladta leányát; mert bárói czim volt ígérve gyermeke kezeért. Egy gazdag szerencsefi nemesítendő, egy elszegényült főnemes gazdagítandó volt; ezt kívánta Napoleon összeolvasztás-rendszere. — Ohajtanám Breteuil kedvéért, hogy kedveltebb arczvonalai lennének Gallien ur leányának — gondolá magában Leon, mig ez alatt a' házurat pompás szobákon keresztül követték, 's egy terembe jövének, hol asztal körül több ügyvivők állanak egy fiatal kellemes leány mellett, ki rokonaitól vala körülvéttve. Mi sem lehetett nemesb és kiesb azon módnál, melylyel fogadta a' neki tett üdvözlétet és drága struczt, melyet neki Breteuil láthatott egykedvűséggel átnyujtott, jöllehet szépsége és magaviseletének méltósága őt meglepni látszottak. Gallien ur kívánatára felolvasá most a' jegyzőknek egyike a' házassági egyezés pontjait, 's mig Leon a' „Gallien Maria Margit“ névnél hirtelen meg nem rázkódott, ki sem látszott azokra ügyelni. Midőn végig olvasott a' jegyző, Breteuil arájának nyujtá kezét, hogy őt az asztalhoz vezesse, hol a' pergamenek aláírás végett készen fekvének. Miután aláírták a' jegyesek, következtek a' tanúk aláírásai, 's ez alkalmat használta Breteuil, hogy barátját, Armantieres bárót, bemutassa arájának. Leon közelebb lépett, hogy nyilvánítsa szerencsekívánatát; de midőn mindkettőjek szemei összetalálkoztak, bámulat miatt mindketten hangosan felkiáltának, miből a' vőlegény legott értette, hogy barátjának egykori kis nejével készül egybekelni. A' leendő Breteuil grófnő csakugyan nem volt más, mint az armantieres-i kapusnőnek ápolásul átadatott kis Margit. Az öreg Gallien egyike volt azon

embereknek, kik, mint a' spanyol országai hadsereg áruszállítói, hirtelen dúsgazdagsághoz jutának. Pénzbeli viszonyai még akkor is, midőn fiatal neje gyermekágyban meghalt, 's egy kis leányt hagyott, szintolly nyomorúk valának, mint származata. De alig érte-el Margit tizedik évét, midőn hirtelen szaporodott gazdagsága azon karba tévé őt, hogy leánykáját eddigi alacsony helyzetéből kiemelje, 's kimivelésül Campan asszony kezeibe adhassa. Pénzbeli és testi jeleségeinek híre a' császár füleibe hatott, 's ezt arra bírta, hogy a' leány kezét szegény párthivei egyikének adja. Hogy Gallien kisasszony gyöngéd érzése kezéveli illy rendelkezés által megsértethetnék, magas számításainál nem jött eszébe.

„Csudásan játszott-meg a' sors, jó Leonom! — megjegyzé Breteuil, midőn este jókor tört barátjával haza, hogy a' következő fontos naphoz tegye a' szükséges rendeleteket. — Ha előbb tudtam volna viszonyidat jegyesemhez, a' dolog tán másképp' üt vala ki; mert tudni fogod, hogy nekem mindegy lehet, bármelly' szerencsefinak leánya fizetendi adósságaimat. — Egyébiránt azt vettem-ki élénk beszédekéből, hogy mindketten hévvel kívánczok vissza a' kapusnő hajlékába, hol Margit első nevelését nyerte!“ — Leon nem felelt, 's azon gondolkodék, nem volna-e eszköz gyermekkori játszótársnőjét kiszabadítani a' feslett ember kezeiből. De gondolkodása süker nélkül maradt. Más nap a' parisi érsek megáldá a' fiatal párt. A' fiatal házasok azon nap estéjén a' tuillériákban nekik kijelelt szobákba költözének; egy hónap mulva visszament a' fiatal grófnő atyja majorjába a' montmorency-i völgybe; az ifjú Breteuil gróf pedig, mint segéde a' császárnak, ezzel ment a' sereghez. — Armantieres báró nem lelt eddig alkalmat megújítani ismeretségét Breteuil asszonynyal. Az egész udvar nagy szépségéről beszélt és magaviseletének méltóságáról. Csak férje nem látszott átlátni szeretetre méltó voltát, sőt Leonnali meghitt beszélgetésekor gyakran panaszkodott visszatartó balga valójáról, mit egykori rossz neveltetése következményének nevezett.

Leon egyébiránt elhatározá férjének távolléte alatt is kerülni a' Margittali találkozást; de rövid idő mulva ismét kedves Armantieres-ébe jöven leirhatlan élénkséggel idézte elő gyermekkori játszótársnőjének kedves képét. A' kapustól bámulva hallá, hogy néhány hét előtt a' montmorency-i völgyből egy igen szép asszony Armantieres várát meglátogatta, 's a' helység lakosait és kapusnak családját gazdagon megajándékozta. — „S nem ügyekezett megtudni e' jöltevőnőnek nevét?“ — kérde a' báró. — „En csak czimét tudom, nevét nem“ — felelt a' kapus — abból azt huzám-ki, hogy grófnő, 's hogy férje a' seregnél van. Ő igen megindultnak látszott; de ki-

sérője egy feszes vén úr, gondolom atyja, azt vélé, gondolná-meg jól, ki ő. Ekkor összeszedte magát, 's visszatartá a' könyeket, melyekbe szemei lábadtak. Ön után is, mtgos uram, tudakozódott 's kérdé, kegyes földesur és szegények pártfogója-e. Öregem megoldá ekkor nyelvét, 's beszélt minden azon jóról, mit nekünk tön 's a' helység lakosainak, és csacsogásában visszatért a' régen mult napokra, midőn ön mint gyermek itt játszik a' kedves kis Margittal — — — „'S mit mondott arra a' grófnő? — élénken vágott Leon a' kapus szavaiba. — „Ah, ő bensőleg vön részt öregem fecsegésében; megfogta rokkadt kezét, és szívéhez szorítá úgy, hogy az öreg ur egészen megharagvék, 's csaknem erővel vezeté-ki a' szobából és kocsiba.“ — „Nem ígérte a' szép grófnő, hogy újra eljő? — kérdé Leon. — „Azt nem tevő — válaszolt a' kapus, — de kérdé, ön, mtgos uram, mikor szokja meglátogatni a' várat. Mi mondók, hogy septemberben várjuk; mire mondá, hogy ekkor a' várat még egyszer tán ő is meglátogatandja.“

A' szép grófnő csakugyan megjelent, midőn Armantieres néhány nap óta alig rendelkezék-el a' várban. Egy napon kellemes illatú jazminlugosban ülvp, örömmel vette észre, hogy a' fiatal Breteuil grófnő atyjának és a' kapusnak kíséretében feljő a' sétasoron. Fölugrék és elébe sietett; de el volt határozva, hogy titkát őrzendi a' kapuscsalád előtt. — Breteuil asszony zavarodottnak látszott viszsztatartózkodásán; de Gallien ur, ki Armantieres bárót mint veje barátját ismeré, örömmel fogadta a' vendégszeretet ajánlatát a' császári udvarnak olly kitünő tagjától. Használván korának előjogát, miután jót izelt a' kis ebéd drága bordeaux-ijából, többre becsülte a' siestát, 's Leon azalatt és Margit a' kertben, mint hajdan, egyedül valának, az árnyas fák alatt leülének, és kitérők szíveiket gyermek-ségük egykori napjairól csevegven. De Leon, midőn Margit mostani helyzetéről kezdett beszélni, hitte keserű mosolyán észrevenni, hogy igen jól érzi helyzete kényszerültségét, hogy látja, miképp' méltatlanra pazarolja szépségét, fiatalságát, nemes érzelmeit, ki a' vele egyesülést csak bünhődésül szenvedí előbbi pazarvágyaért. Beszélt az udvarról, mint helyről, hova a' legnagyobb idegenkedéssel lép, 's mellyet szívesen kerülne örökre. — „Ez legszerencsésebb napom, mellye. évek óta megéltem!“ — lelkesülve kiáltott Armantieres, midőn figyelmezteté Margit, hogy a' nap nyugotra hajlik, 's közelg az elválás órája. — „Nem sokára — hozzá tevő, ugy-e ismét megörvendeztet látogatásával, vagy megengedi, hogy Montmorencyben tegyem hódolatomat.“ — „Atyám bizonyosan meg fogja hozzánk hívni — felelt a' gyermekkori játszótársnő — de figyelmeztetem különös helyzetemre, mihez azon kérelmet csatolom, hogy ne

engedelmeskedjék atyám fölszólításának!“ — Leon nem mert ellen-nyilatkozásokat tenni, mert Margit nyugodt magaviselete meggyőző, hogy komolyan beszélt. *(Folytatása következik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Dögvész pusztításai török ország külön részeiben. 1800—1837-ig török ország külön részein több ízben dühöngött a' dögvész, nevezetesen Trebisonde-ban 9-szer, Konstantinápolban és Smyrnában 6-or, Egyiptusban 4-er 's a' t. 's e' külön korszaki pusztításnál

1812. Konstantinápolban	800.000	betegből meghalt	150.000.
1834. Alexandriában	36.000	—	— 13.000.
1835. Kairóban	350.000	—	— 80.000.
1837. Smyrnában	130.000	—	— 15.000.

Vegyük most, hogy a' ragály általános volt, így mindig 1 millio embert ragadott-el: 's minthogy ezen ostor minden században mintegy 12-er előfordul, ez idő alatt már 12 millio embert pusztított volna ki. Így azonban 1812—1835-ig Egyiptusban 30.000-nél nem lön több áldozata.

Fa nedvének keringése. Egészséges élő fa soha, még télen sincs, nedv hiányában; arról a' favágók, kiknek gyakran van fagyos fával bajuk, leghitelesebb tanúbizonyságot adhatnak. Hogy valljon növekedő holddal a' nedv szaporodik 's fogyó holddal kevesedik-e, kétes, és semmi tapasztalással be nem bizonyítható; azon állítás ellenben, hogy a' hold fogytával vágott fa tömöttebb, erősebb, és a' szú rágásának nincs kitéve, alaptalan. Községesen tudva van, hogy a' nedv különféle alakú nedvedényekben kering; ha az edényekben nedv nincs, üresek, de azért a' farostok nem borulnak keményebben egymásra. Ha ez állana, úgy hold fogytával, midőn a' nedv leszáll, a' fának vékonyabbnak 's gyöngébbnek kellene lenni, mint tele holddal. Annyi azonban már bizonyos, hogy előfába a' durva nedv folytonosan a' gyökereken keresztül jő, a' nedv-edényekben szétoszlik, 's miután képző 's éltető nedvvé változott, a' fahéj és fa között tetejétől a' gyökér felé ömlik vissza, és a' fa növesét képi. Fogyó holddal tehát nem száll-le a' fa nedve 's nem is kevesedik, és az üreseknek állított edények sem borulnak keményebben egymásra, hogy tömöttebb fát képezzenek. Így azon állítás, hogy a' hold fogytával vágott fa tömöttebb, erősebb és szúellenes, valótan. Lehetséges ugyan, hogy a' hold fogytával vágott fa tartósabb: azonban ha ez igaz, más körülmények okozzák; de még ezt is előbb meg kellene bizonyítani tapasztalásokkal. Hogy a' holdnak befolyása van a' növény-életre, tagadhatlan, sőt a' naptérítői (tropicus) tartományokban erősen hiszik, hogy az új hold idejében vágott fák tartósabbak, minthogy telő holddal a' nedv galyakba hág, 's fogyó holddal a' gyökerekbe száll. Egyébiránt e' vitatkozások bár mi mértékben legyenek alaposak, figyelemre 's további fürkészésre minden esetben méltók. *(Oekonomische Verhandlungen.)*

Mammut-váz. Az „Eche du monde savant“ 19-dik száma szerint a' parisi növények kertjébe rövid időn egy mammut-váz érkezik, melyet Podrësest szigeten, Nowaja Zemlja-hoz közel, egy föld alatti üregben találtak. Korunkig még csak két tökéletes váza van ez állatnak; egyik Moszkvában, másik Alexandriában.

KÜLÖNFÉLE.

Temetkezési költségek Londonban. Egyik londoni hirlap bizonyos gyertyakereskedőnek temetését irván-le, a' koporsót „bájoló-nak“ 's a' szeme fedeleit „kellemesnek“ mondá. Különben a' következő jegyzék megmutatja, milly pompával 's költséggel tartatnak Londonban a' temetések. Az özvegy 40 font sterlinget (400 f. p. p.) fizetett t. i. a' heraldicai hivatalnak egy vértzet kölcsönzéseért; 10 ft. sterlinget a' szabad iskoláknak 12 latin versért; 50 ft. st. egy kis márvány emlékért; 20 ft. st. a' halottas beszédért, és 15 fontot a' könyvezőknek.

Amerikai némberek pohár-köszöntése. Egy amerikai hirlapból következőt olvasunk: januar 4-kén 900 asszony ünneplé az asszonyok ünnepét (az az lakodalmat) Massachusetts-be. A' többi pohár-köszöntések közül következő tűnt-fel leginkább: Az agg legények fetrengjenek örökké csalán-ágyon, üljenek magánosan fa-széken, egyenek egyedül fa-asztalról 's maguk főzzék étkeiket. Házasság! az élet lénye és valósága! Szerelem a' házban, haszon házon kívül, és hűség minden körülmény között 's minden időben. — Legyen hasonló az agg nőtelen a' tövisbokorhoz, melly nem virágzik, nem gyümölcsözik; tartsa őt mindenki egész koporsó zártáig ostornak.

Harcz életre halálra. Egyik franczia hirlapból következőt olvasunk. „Korunk ritka események kora, 's ez események legkülönösebbike titokban koholtatik. Mi azt hisszük, Europa felett a' béke galambja lebeg, 's im, még is csata-hír terjedez. A' hadvezérek kineveztettek, a' viadalter megválasztatott. A' csata-üzenet Sz. Pétervárról érkezett, 's a' meggyőzött, mint közönségesen szokás, hadköltségeket fog fizetni. De hogy olvasónéinkat aggodásba ne hozzuk, csak hamarjában kimondjuk, hogy e' harcban nem folyand vér, és csak cseles forgásokból álland a' csata; mert az egész nem egyéb, mint a' pétervári sakk-társaságnak a' parisihoz intézett kihívása. A' harcra szállítás elfogadtatott; tétel 10 000 frank. A' parisi társaság, mellynek főnöke La Bourdonnaie, nem régiben győzte-meg az angolt, 's bizton reményli, hogy az orosz is legyőzendí, mellynek feje Petruf, a' legügyesebb hadtanár.

Medveviadal. Két franczia paraszt a' pyrenék alatt egy reggel puskát vetett vállára, 's azon szándékkal, hogy egy, a' vidéken kártékonykodó medvét üldözzenek, vagy ha szerét tehetik el is ejtsenek, erdőbe indult. A' hegy ormára jutva, mellyet még hó fedett, Bernatin (egyik pórnak neve) egy bozóttal fedett sziklatömeg felé indult, hol véleménye szerint a' marczinak kellett tartózkodni; de előbb vadásztársát figyelmezteté, hogy azon esetre, ha marci elillanni akarna, készen álljon, és azonnal bundájára pörköljön. Haszonlatlan tekintgetvén Bernatin egy ideig körül, puskája agyával a' bozótot megzördíté, mellyből a' medve azonnal kiszökött, felágaskodott, és a' szerencsétlen vadászt megölelé, mielőtt az puskája sarkányát felvonhatá, vagy kését előránthatta volna. Most rettenetes viadal támadt a' két ellenfél között, melly alatt a' másik pár puskáját több ízben felfogá, de löni nem bátorkodott, nehogy vadásztársát találja. Ámbár rutn megmarczangolva, még is összeszedé erejét Bernatin, 's marczt földre sújtá; minthogy azonban meredeken állottak, együtt gördültek-le egy 300 ölnyi mélység széleig, mellynek sziklás fenekén Aspe habjai törnek-meg. Marci lebukott, 's mielőtt a' mélység fenekére hullott volna, szétzúzá agyát; Bernatin pedig egy tövisbokron élet 's halál közt függve maradt. Vadász társa még jókor érkezett, hogy az elkerülhetlen halál torkából kirántsa.

Udvarias hatóság. Gotterel Tamást, Jersey szigeti lakost, a' királyi hatóság kenyér és víz mellett nyolcz napi börtönre ítélte, mivel ittasságában arczul csapta nejét. Ha nálunk is illy szigorún itélné a' törvény az illyképp' garázdálkodókat, bajosan hisszük, hogy a' börtönökben elégséges hely lenne számukra.

Virág alatt gyakran lappang kigyó. Mult napokban bizonyos Villeneuve-saint-georges-i fiatal dámának Parisban egy ismeretlen vén asszony igen szép bokrétát nyújtott-át. A' dáma kérdéseire, kitől jöne az ajándék, nem felelt az átadó és távozek. Eleintén vonakodék a' dáma; de később elfogadá, 's a' fölséges nyiló rózsákat éppen orrához vala emelendő, midőn nagy csattanás esik, 's a' dáma vérrel boritva földre rogy. Hosszas fáradság után sikerült életben megtartása. Ugy látszik, hogy a' dámának valamelly elutasított imádója pokolgépelyt rejtett a' bokrétába.

EMLEKMONDÁS.

H o n i n y e l v.

Honfi! az észt gyakorold, vagyon ez munkára teremtvé,
A' gőz-torkolaton szállj vele csillagokig,
'S általa hozz-le valót és fényt, mik az isteni bölcsesség
Jóság és szentség legbizonyosb tanuji.
De tudomány 's anyanyelv nélkül sikeretlen az útd,
Bölcselkedni tanulj o Magyarom magyarul.
Légy okos és ne kinezd idegennel hijában az elmét,
Mellynek repteit az gátlani szokja csupán.
A' vallást és ős törvényidet honfi! ne féltse,
Lelket ezeknek ugyancsak anyanyelved adott.

P. THEWREWK J. után —

Halandó. — Csak az öregszik, ki nem halad az idővel előre, 's csak az halandó, kinek élete nyom nélkül vesz-el.

B. JÓSIKA M. után K. H. K. J.

Leereszkedés. — A' nálunk kisebbek iránti barátságos magaviselet éppen annyi becsületére válik annak, ki gyakorolja, mennyi gyönyört okoz annak, ki azzal felvidittatik.

A' gyönyör kelyhében a' tajt édes, az ital iztelen, az utóiz keserű, a' hatás fájdalmas, sőt gyakran halálos.

GESZNER után Hábor N. Enyedről.

Tagrejtvény.

(Két tag.)

Előm férjfi-nevet jegyez.
Vedd fejét, 's ha barátod
Illyen, távoztasd. — Utómat
Mult 's jövőben nem látod.
Egészem a' vérmezőnek
Csonthalma fölött virul,
'S zöldel a' gyöző homlokán
Sirja éjjelen is túl.

MESTER KÁROLY Gyuláról.

Előbbi rejtvény: határ.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.